

Остання спроба.

Горпина

*Оповідання перемогло в
Міжнародному
літературному конкурсі*

*«Молода КороНація» (III
місце, номінація
оповідання, 2022 рік)*

Частина 1.

У кабінеті, освітленому
мерехтливими лампами,
погляд чіплявся за
наляпистий кухоль із
промовистим написом:

«Найкрутішому босові».
Решта предметів губилася
у власній сірій
утилітарності. Господар
відкинувся в кріслі та кутив,
удаючи, що не помічає
відвідувачку. Жінка з
ідеальною поставою
королеви, не відриваючись
вивчала зміст восьмої теки
поспіль. Очі, сховані за

ТОВСТИМИ СКЕЛЬЦЯМИ
окулярів, сконцентровано
бігали рядками.

Закінчивши, виокремила зі
стосу грубу теку та
простягнула власникові
кабінету.

— Полковнику, я обрала.

Хочу цю.

Чоловік неквапливо
загасив недопалок і

розгорнув «Особисту
справу № 1213» від червня
2018 року.

— Так, подивимося:
Горпина Василівна
Оніщенко 2003 року
народження, — прогорнув
сторінку. — Ага, сирота, має
неповнолітнього брата,
який виховується в
Ірпінському інтернаті.

Притягувалася за
хуліганство у 2018. Наразі
під слідством за
перевезення наркотиків.

— Я це вже читала, —
жінка спустила окуляри та
глянула поверх скелець.
Вона нагадувала вчительку
з радянських фільмів:
строгий костюм кольору
насичений графіт, коси

стягнуті на потилиці та відсутність бодай натяку на косметику. Полковник не міг визначити її вік. Їй могло бути двадцять, а могло й п'ятдесят.

— Хочу переконатися, що ви розумієте, з ким маєте справу. Між іншим, при затриманні ця навіжена напала на офіцера. Моя

вам порада, оберіть когось
безпечнішого.

— Ми вже домовилися, —
жоден м'яз на її обличчі не
смикнувся.

— Як знаєте, —
полковник видихнув і узяв
товстий конверт, який
простягнула відвідувачка.
Зазирнув всередину,
хмикнув і, не рахуючи

темно-зелених купюр,
пожбури в його в шухляду
столу.

— Тож я чекаю в машині,
і не забудьте, — кинула на
ходу, — всю інформацію
про... — запнулася
згадуючи ім'я, — Горпину,
необхідно знищити.

Горпина почула своє ім'я,
яке гаркаво виплюнув
товстий охоронець,
багатозначно поглянула на
сусідок по камері та стала
обличчям до стіни. Руки
зчепила за спиною.
Охоронець скомандував
прямувати на вихід. Вона
вирішила, що на неї чекає

черговий допит, і
заздалегідь наїжачилася.
Але охоронець провів
коридором до броньованих
дверей. У невеличкій
кімнаті на неї чекали
недбало вивалені на стіл
речі. Ковзнула поглядом по
своєму майну. Телефон
зник. Сумно видихнула й
узялася розпихувати скарб

по кишенях, радіючи, що повернули її єдину прикрасу — плетений браслет із крихітною підвіскою-ключиком.

Покінчивши з формальностями, Горпину вивели надвір. Після задушливої камери весняне сонце здавалося напрочуд лагідним. Вдихнула на

повні груди, розправила
плечі й відразу
нашорошилася, —
охоронець підвів її до
чорного автомобіля.
«Може, дати драпака? Він
же не стрілятиме в мене на
вулиці», — гайнула думка.

— Сідай. Хутко.

Відчувши поштовх у
плечі, Горпина смикнулася,

ніби до неї торкнулося щось мерзенне, і заскочивши в автівку, вмостилася на задньому сидінні. Загук двигун, і машина влилася в потік СТОЛИЧНИХ автомобілів.

— Гей?! Ти хто, і куди їдемо?

Водійка мовчала, і
Горпина повторила
запитання.

— Зараз у квартиру.
Приведеш себе до ладу й
попрямуємо далі.

— Ну-у, тепер усе
зрозуміло, — Горпина
демонстративно
установилася у вікно,

закинувши ногу на ногу та
схрестивши руки на грудях.

— Слухай сюди. Я тебе
купила й подбаю, щоб ти
опинилася в потрібному
місці. І не намагайся
втікати, — жінка
випередила думку, яка
нав'язливо билася у
свідомості.

— А то що?

— Краще тобі не знати, —
прозвучало переконливо, і
Горпина вирішила не
рипатися й поглянути, що й
до чого.

Квартира вражала
продуманим стильним
дизайном, який Горпина

бачила хіба що у кіно. Вона довго й з насолодою приймала душ, розпарюючись під гарячими струменями та здираючи відрослими нігтями бруд та сморід тюремної камери. У кімнаті на неї чекав одяг: джинси, біла футболка та сорочка кольору хакі з притороченим трикотажем

капюшоном. Речі
виявилися завеликі. Від
сповзання штанів врятував
пасок, а в сорочці довелося
закачати рукава.
Вдягнувшись, Горпина
стала схожа на звичайну
дівчину з вогким волоссям,
що завивалося у неслухняні
кучери на скронях.
Господиня чекала на кухні,

де вони повечеряли
розігрітими
напівфабрикатами.

— Так круто їсти
виделкою, а не алюмінієвим
черпачком, — згадала
сточену ложку тюремної
їдальні.

— Мабуть, — господиня
не виказала інтересу до

бесіди, і Горпина
принишкла.

Через кілька хвилин
спробувала знову:

— То, як вас звуть?

Жінка зміряла її
холодним поглядом.

— Це непотрібна
інформація. Зубна щітка у
ванні на поличці. Завтра

встаємо засвітла. У тебе,
який розмір одягу?

— Сорок другий, наче. Не
впевнена, ніколи не
купувала одягу в магазині,

— Горпина відвела очі.

— А де?

— Сусіди віддавали, іноді
на секунді, кілька разів
крала...

— Зрозуміло, —
господиня не зреагувала. —
Підійди, я тебе заміряю, —
узяла сантиметрову стрічку
та огорнула талію Горпини.
— Так, сімдесят два,
дев'яносто три, — зміряла
стегна, — Дев'яносто
чотири — піднялася до
грудей, зробила запис у
блокноті й пішла до власної

кімнати, залишивши
спантеличену Горпину
серед вітальні.

«Я мушу втекти. Мені це
все не подобається, —
думала Горпина,
розвалившись на зручному
широкому ліжку. Їй

нестерпно захотілося
побути ще в цій квартирі,
відхопити, бодай, шматочок
комфортного, красивого
життя. — Та жінка сказала:
«Купила». Купила, немов
річ, товар у маркеті. І для
чого це зробила? На добру
фею несхожа. А що, як вона
хоче розібрати мене на
органи, чи перепродати в

рабство? Чорт. Треба робити ноги. Та дивно, що ніяк мене не припнула. Як вона мені завадить?» — розмірковуючи, Горпина не помітила, як забулася глибоким сном.

Серед ночі розбудив звичний кошмар. Немовля в рожевому мереживі з пудрово-білим обличчям та

пустими, немов у ляльки,
очима, тягнуло до неї ручки.
Горпина чітко бачила довгі
чорні нігтики на пухкеньких
пальчиках. Воно робило це
спокійно та наполегливо, і
від того дикий первісний
жах сковував тіло.

Горпина сіла на ліжку,
обвела поглядом освітлену
місяцем кімнату, полегшено

видихнула, зрозумівши, що це сон, та підвелася. Швидко натягнула одяг. Прислухалася. У квартирі панувала тиша. Навшпиньках пройшла темним коридором, присіла, пошарила руками в пошуку кросівок, намацала один. Підняла і відчула різкий запах, від якого

зморщила веснянкуватого носика. Пошукала ще і знайшла іншу пару, значно приємнішу на дотик, і без запаху. Зметикуювавши, що краще взяти новіше взуття, натягнула знахідку на ноги. Вдягати власні брудні та подрані на п'ятках кросівки не хотілося.

Повільно потягнулася до замка на дверях, повернула його і вхопилася за ручку. Завіси рипнули, і серце тривожно здригнулося. Горпина здивувалася темноті, яка постала перед нею. Інстинктивно простягнула руку й наткнулася на холодний

шершавий камінь, ніби там
цегляна стіна.

— Що за чорт?!

— Двері — не завжди
вихід, — пропищало
тоненько за спиною.

Горпина рвучко
обернулася. Нікого.

Кліпнула очима.

— Ага, шукай по своєму
зросту, хі-хі — пирхнув

власник голосу, і вона побачила маленьке людиноподібне створіння з зарослою, густою, схожою на стару мочалку, бородою, довгим волоссям, стягнутим у косу й тонким витягнутим носом із задертим кінчиком.

— Я все ще сплю? — потерла очі.

— Чого так вирішила?

— Бо бачу тебе, а тут
темно...

— Так я ж свічуся, тому й
бачиш. Ми — Хованці, —
ВИМОВИВ ГОРДОВИТО, — усі
так вміємо.

— Хто?

— Хованці. Домовики по
сучасному.

— Так, пофіг, хто ти.
Випусти мене звідси, і тобі
нічого за це не буде.

— Як може відкрити той,
хто не зачиняв? —
хованець усміхнувся й
раптово зник.

Блимнуло світло.

— О, бачу ти вже готова
їхати. Чудово.

Господиня змінилася і
здалася вищою на зріст. Їй
пасували вкорочені штани
та піджак стилізований під
кімоно. Волосся, яке вчора
здалося Горпині мишачим,
виявилось каштановим.
Таким, яке вміє
відблискувати насиченим
рудим відтінком. Їй
захотілося теж мати такий

живий та сильний колір,
замість власного світло
русявого з вигорілими на
сонці пасмами.

Горпина помітила
іронічну посмішку на вустах
господині, коли та кинула
погляд на її взуття, і
прошмигнула у ванну,
вирішивши, що варто хоча б

вмити обличчя перед
дорогою.

Плюхнувшись на переднє
сидіння, Горпина удала, що
її не бентежить поїздка.
Щойно машина рушила,
запищав датчик паску
безпеки.

— Пристебнися.

Горпина потягнула стрічку, завела за спину та захала в отвір тримача. Жінка скосила очі, хмикнула, але промовчала. Вона, взагалі, поводитася так, ніби Горпина бандероль, який потрібно доставити, а не людина. Спробувавши кілька разів

завести розмову й
остаточно зневірившись,
Горпина занудьгувала.
Розглядала дерева та
паркани за вікном і гралася
ключиком-підвіскою,
пересуваючи її взад-вперед
плетеним шнурком. Цю річ
колись, коли вона ще мала
родину, подарував
молодший брат. Згадала

його блискучі карі оченята
та звичку смішно
закочувати губу в моменти
розумової напруги.

Одноманітні пейзажі
заколювали
повторюваністю. За
Житомиром Горпина
задрімала і прокинулася на
під'їздах до Львова.

— Посидиш у машині, я
заберу дещо й поїдемо
далі, — жінка спинилася
біля відділення Нової
пошти. Пролунав
пискливий звук та
клацання, і Горпина
зрозуміла, що її замкнено.
Все ж пробувала смикнути
ручку дверей, водночас
прислухаючись, чи не

з'явиться знову дивне
створіння, яке бачила
зранку.

Подумала, чи не варто
почати тарабанити у вікно
та кричати. Навкруги
снували перехожі й був
шанс, що її помітять.
Пригадався випадок на
зупинці автобуса, коли її
однокласницю двоє

здорових чоловіків тягнули у машину. Довкола стояли люди й удавали, що нічого не відбувається. Поки Горпина копирсалася у спогадах, з відділення вийшла її нова знайома з великим ящиком, який легко, немов повітряну кульку, закинула в багажник.

Наступну зупинку зробили на заправці. Горпина поспішила до туалету й, опинившись на самоті, вирішила, що час тікати. Вона помила руки та вийшла в невеликий коридорчик, що вів у залу. Збоку виднілися двері з табличкою: «Для персоналу». Шмигнувши

туди. Це була кімната для відпочинку персоналу, яка містила диванчик, кухонні меблі та вихід на вулицю. Горпина штовхнула двері й вперлася в цегляну стіну. Вилаявшись, поспішила назад, опинилася в коридорі заправки, вислизнула в залу та вискочила надвір. Кинувши

стрімкий погляд на
автомобіль своєї нової
знайомої, Горпина побігла.
Заправка стояла поряд
траси, і не вигадавши нічого
кращого, перетнула дорогу
й попрямувала узбіччям у
бік Львова. Мчала з усіх ніг,
не оглядаючись, не
пригальмовуючи, неслася,
чуючи важке дихання та

серце, яке колотило з такою силою, ніби хотіло розірвати груди.

Здійснивши крос майже на три кілометри, зрештою спинилася й зігнувшись навпіл. Спробувала вгамувати поривчасте дихання. Трохи заспокоївшись, озирнулася й побачила, що довкола

немає жодної живої душі. Ні автомобілів, ні людей, нікого. Вона здивовано закліпала. Усе звичне і водночас інакше. Витерши тильним боком долоні спітнілий лоб, Горпина побрела вздовж узбіччя. Прикинула, що до Львова близько п'яти кілометрів. Її дивувало, що йде кілька

годин поспіль і не відбулося, хоча б якоїсь зміни пейзажу. Лише безкраї свіжозорані поля, поодинокі дерева, асфальт, відсутність автомобілів та чисте холодне небо.

У неї з'явилося дивне відчуття. Здалося, ясен, який вона саме минала, їй знайомий. Придивилася до

гілок, упевнилася, що вже його бачила. Густа поросль омели створила візерунок, схожий на вищирений людський череп. Горпина спинилася, озирнулася й подумала, що за цей час мала проїхати хоча б одна автівка. Чому така насичена траса пуста? Вона підняла на узбіччі камінець і

надряпала на асфальті
малюнок черепа, показала
язика омельчатому
подвійникові на гілці та
пішла далі. Щоб прогнати
моторошні відчуття, які
доймали її свідомість,
фальшиво затигнула:
«Поплакала і стоп, фіалка
розцвіла...».

Через пів години ходи
спинилася, здивовано
розглядаючи власний
малюнок і розгублено сіла
на узбіччі. Втомлені ноги
гули від незвичної напруги.
Горпина повісила голову,
бездумно розглядаючи
потріскану суху землю та
носки чужих кросівок.

— Ну як, нагулялася?

Пружний зухвалий голос належав високому огрядному чоловікові з чималим пузцем, яке виглядало з-під футболки. Горпина заглянула в обличчя незнайомця, і їй здалося, що знову роздивляється череп з омели. Відсахнулася та підскочила, а чоловік

зареготав, закинувши
голову та відкривши два
ряди дрібних щербатих
зубів.

У цей момент поряд них
пригальмував автомобіль.

— Дякую, Блуде. Сідай
уже, — кинула до Горпини її
знайома.

— Звертайся, Дано,
завжди до твоїх послуг, —

вклонився чоловік і відразу
зникнув, чи то автомобіль
надто швидко рушив, цього
Горпина так і не зрозуміла.
Вона відкинулася на кріслі
та розслабилася.
Утилітарний автомобіль
виглядав найадекватнішою
рідчю в дивному світі,
близькість якого вона
відчула і відразу повірила.

— Ви Дана?

— Так.

— Може, поясните хоч щось? Що відбувалося, хто цей чоловік і та маленька істота у вашій квартирі, і...

— О, ти з Хованцем моїм познайомилася. Вітаю. Тільки з ними будь обережною, вони коли милі,

а коли можуть і лихо втнути.

Хоча, усі ми такі.

— Хто ми?

Дана не відповіла, натомість втиснула педаль газу й обігнала вантажівку, щоб не тягнутися в заторі, який утворився на в'їзді в село. Тим часом пейзаж за вікном змінився. Дедалі ближчими ставали

загадкові темно-сині гори,
оповиті вечірньою димкою,
крутіше обривалися
пагорби, вкриті першою
зеленню, стрімкіше падала
вниз та забирала вверх
цирконова стрічка
асфальту. Горпина ніколи
не була в Карпатах, і
прикипіла поглядом до
далеких вершин, які манили

незвіданим простором та
дикою п'янкою свободою.

Дорога погіршилася, й
автомобіль підкидало на
горбах, проте Дана не
знижувала швидкості,
поводячись так, ніби вони
все ще їдуть трасою.
Останній промінь сонця
вихопив вказівник:
«Криворівня». Стрімко

наступала ніч. З вікон
дерев'яних хат лилося
м'яке жовтаве світло, і
Горпина подумала, як
добре мати власний дім,
нехай і таку скромну хатку,
яка світиться теплом та
чекає на тебе.

Дорога забирала в гору.
Фари вихоплювали глибокі
канави, які нагадували колії

й годилися швидше для
возів, ніж для автомобіля.
Заїхали на подвір'я. Воно
не мало воріт. За огорожу
слугував низький,
оплетеним диким
виноградом, тинном. Дана
заглушила двигун, і
подорожні вийшли в ніч.

— Довгенько ви
добиралися, —
присвічуючи ліхтариком, їм
на зустріч вийшов сивий
чоловік.

— Та Горпина Блуда
зустріла, тож трохи
забарилися.

— Хм, зрозуміло, —
усмішка потонула в густих

сивих вусах. — Проходьте,
будемо вечеряти, —
широко розчахнув важкі
дерев'яні двері, окантовані
кованими проржавілими
кутиками.

Горпина вдихнула запах
тушкованого м'яса, який
змусив голодний шлунок
стиснутися та забуркотіти.
На довгому дерев'яному

столі, засланому
домотканою скатертиною,
стояв великий баняк, над
яким здіймалася смачна
сита пара. Горпина присіла
на лаві. Їй здавалося, що
світ звузився, і в ньому є
лише один гідний уваги
предмет — цей круглобокий
закопчений горщик.

Розклали їжу, і почалася мовчазна вечеря. Голодна Горпина жадібно ковтала страву, яка на дві третини складалася з ніжнього м'яса. Від кожного дотику ложки воно ділилося на волокнисті шматочки. Їжа насичувала тіло, даруючи приємну вдоволену ситість.

Після вечері Горпина
вийшла надвір. На небо
викотився золотавий
місяць, яскравіший за
міський, постійно прикритий
поволокою смогу. Довкола
височіли гори, які у сутінках
здавалися суцільними та
оксамитово-чорними.

Дзвінке повітря
наповнювало груди. Таке

чисте та густе, що Горпина уявляла, як ковтає його, немов воду. Обхопила себе руками, сховавши у власних обіймах від загрозливого чужого їй світу, і заглянула у віконце. Дитиною вона часто задивлялася у чужі вікна, уявляючи, що теж має справжній теплий та

затишний дім. За столом,
де сиділа Дана та господар,
точилася жвава розмова.
Горпина присіла під вікном
та припала вухом до стіни.

— Нащо ти їх привозиш?
Пора змиритися, що нічого
не вийде.

— Вийде. З цією
впевнена — вийде.

— То вже, третя? Як що не рахувати тих двох?

— Так. Але вона стійка. Вісімнадцять років, а досвіду... Батько допився до білої гарячки та на очах дітей зарубав матір кухонною сокиркою. Горпина схопила меншого брата та вибігла боса на мороз. Дітей знайшли

сусіди, й дивувалися, як дівчинка не змерзла, ще і брата відігріла. Після суду дітей забрав дальній родич, який виявився ще тим покидьком. Постійно знущався й зґвалтував дівчину. Вона народила мертве дитя. Після цього Горпина його публічно звинуватила, і її почали

цькувати в школі. Брата
соціальна служба
відправила до інтернату, а
дівчина втекла й тинялася
де прийдеться.

Горпина слухала власну
історію, яку переповідали
холодним діловим тоном,
здригалася стискаючи зуби,
впивалася обкусаними
нігтями в долоні.

— Але ти казала, що її затримувала поліція.

— Вперше за хуліганство. У справі записано, що дівчина напала на двох чоловік, одному з яких розбила голову цеглиною.

Горпина вдруге за день згадала, як стояла на зупинці чекаючи автобус. Трохи далі запаркувалася

автівка, з якої вийшло двоє чоловіків на підпитку. Вони поблукали очима і спинилися на однокласниці, з якою вони разом поверталися з гуртка. Чоловіки запропонували дівчинці їхати з ними, а коли та відмовилася, почали тягнути в машину силоміць. Зрозумівши, що

відбувається, Горпина
схопила шматок цеглини,
який валявся поряд кіоску з
газетами, і кинулася до
чоловіків. Не роздумуючи
підстрибнула та вдарила.
Бризнула кров, заливаючи
стрижене волосся,
пролунав пронизливий
крик, і переслідувач
відпустив руку дівчинки.

Горпина пожбурила
цеглину в обличчя другому
і, схопивши за полу кофти
однокласницю, кинулася
навтьоки.

Наступного дня її
забрали прямо з уроку та
відвезли до поліції.
Знайшлися свідки, які
стверджували, що
однокласницю ніхто не

зачіпав, а Горпина просто
напала на чоловіків, які
вийшли з машини купити
цигарок. Та найбільше
Горпину гнітило, що
врятована однокласниця
підтвердила всі ті брехливі
свідчення. Тоді їй
здавалося, що вона
збожеволіла, але вперте
небажання колишньої

подруги поглянути їй в очі,
дало зрозуміти, що це не
так.

— Ну, гаразд, — зі
спогадів Горпину висмикнув
голос діда. — Але обіцяй,
що це остання спроба, і
коли нічого не вийде, ти
змиришся.

Горпина відійшла вбік,
пройшла двором та сіла на

лавиці під деревом. Їй
нестерпно захотілося
палити, і вона почала
нервово кусати нігті та
намагалася збагнути, як
діяти далі.

— Дитино, вставай, сонце
СХОДИТЬ.

Горпина закліпала сонними очима, здивовано витріщаючись на діда, який виглядав бадьорим та свіжим, як на свій поважний вік.

— А можна я посплю? — перевернулася на інший бік та натягнула ковдру на голову. У ліжку було затишно, немов у

тепленькому кубельці. Не хотілося вилазити в напівтемне приміщення, ще й так рано.

— Роботи багато, тож підіймайся.

Горпина зрозуміла, що виторгувати ще трохи сну не вдасться, тож зі стогоном невдоволення висунула ногу назовні. Дід

глянув на татуювання —
в'юнку змійку довкола
гомілки, і вийшов, делікатно
прикривши двері.

Ступила на холодну
підлогу, потягнулася
розпростуючи заанімілий
хребет, пройшла до вікна й
розтулила куці фіранки.
Перед її очима
протилалася тонесенька

смарагдова травичка,
дрібно усіяна білими
квіточками. Далі виростали
порослі густим смерековим
лісом гори, а над усім цим
підіймалося величне
вогняно-жовте сонце.
Котився мутний вранішній
туман, стелився низько до
землі, ніби припадав, пив її
соки та слухав оповідки

древніх, захованих у цій кам'янистій землі.

Горпина здивувалася власному поетичному настрою й вирішила, що так на неї впливає мальовнича природа. Відчула, як дрібні сироти поповзли голими ногами й пішла до свого одягу, який залишила на стільці. У кутку здивовано

помітила великий
картонний ящик, той самий,
який учора винесла з пошти
Дана. Повагавшись кілька
секунд, зі скрипом
відривала довгий скотч.
Всередині лежав одяг.
Горпина почала витягати
його, звалюючи купою на
ліжко. На дні знайшлося
кілька пар взуття, зубна

щітка, гребінець, набір
гумок для волосся та
білизна — пакунок на всі
випадки життя.

За столом, крім діда,
сидів парубок. Він глянув на
Горпину та продовжив

МОВЧКИ працювати
щелепами.

— Доброго ранку.

— Довго збираєшся,
пробубонів дід і посунув
кухоль із молоком та кусень
пахучого свіжого хліба.
Вона взяла ще теплий
шматок і відчула провину.

— Як до вас звертатися?

— Іван Федорович, або ж дід Іван, як хочеш, — кинув байдуже. — А це мій син — Остап.

«А дід молоток, якщо сина у такому поважному віці зробив, провела приблизний розрахунок Горпина», — у голос вона нічого не сказала, лише

уважно придивилася до парубка.

Широкоплечий, з міцними жилавими руками, він немов ті гори, височів над столом. Дивився темними блискучими очима незвичного відтінку — дивної суміші темно-коричневого та оксамитово-зеленого. Глянув на

Горпину з-під густих
смоляних вій, і вона відвела
погляд, проте за секунду
зиркнула на нього звузивши
очі та затримавшись
поглядом. Німий двобій
затягнувся.

Дід крекнувши, підвівся:
— Як поїси, надінь щось
тепліше, — глянув на її
тонкі джинси та футболку,

— там на гачку є кожух та чоботи. І виходь на двір, будемо поратися. Козу колись доїла?

Горпина здивовано кліпнула, і дід витлумачив це не в її користь та важко видихнувши потупотів до дверей. Слідом, не сказавши ні слова, пішов його син. Горпина не

поспішаючи дожувала
охололий хліб, підвелася та
погукала:

— Дано, Дано! Де ви?!

Ніхто не відповів. Вона
пройшлася, зазирнула до
перших дверей, усього в
кімнаті їх містилося п'ятеро,
враховуючи ті, які вели в
сіни. Потягнула ті, за якими
розташувалася комора.

Зробила крок й завмерла,
оглядаючись. У
прохолодному, погано
освітленому приміщенні,
стояли закрутки з огірками,
помідорами, варенням.
Пройшовши далі, побачила
цікавішу консервацію. В
одній із банок, у каламутній
сивій рідині, плавала
гадюка. Вона витріщалася

застиглим опуклим оком, не
розуміючи за що її
заточили. Інша банка
виявилася доверху
наповненою сушеними
земляними жабами. Але
найбільше вражав великий
бутиль із тритоном. Горпину
здивувало не скільки
земноводне, скільки те, як

вдалося його пропхнути
крізь вузьку горловину.

Горпина простягнула руку
за літровою банкою, у якій,
розкинувши лапки, плавала
огрядна ропуха. Обережно
підняла її, тримаючи
розчепіреними пальцями за
кришку.

— Кахи-кахи.

Пальці дівчини
розтулилися, і банка
полетіла додолу, але звука:
«Дзень», — не пролунало.
Вона опустила очі й
побачила чоловічка, який
надто довгими, для його
малесенького тіла, руками
тримав банку.

— Чого вилупилася,
забери, важко, —
пробурчав.

Дівчина вхопила вантаж і
повернула на полицю.
Відразу руки істоти
вкоротилися до
пропорційного розміру.

— Так ви Хованець!

— Вперше тебе бачу,
нахабо. Прийшла тут,

мацає все, банки б'є... Ще й у друзі набивається.

— Але ж у квартирі Дани ми вже бачилися.

— В Дани кажеш, — їй здалося, що очі істоти потеплішали. — То ти знаєш мого брата-близнюка. Як він?

— Та добре, наче. Не кашляв.

— То гаразд. Я вже давно з ним не спілкувався. Ми однойцеві, у сенсі з одного яйця вилупилися.

— Вилупилися? Як курчата?

— Сама ти курка. Як хованці. Ти що зовсім дрімуча? — придивився пильно. — Невже не знаєш? — поглянув із

надією, ніби сумнівався, що існують ті, хто про це не знає. Переконавшись, що дівчина його не розігрує, видихнув: — якщо мольфар візьме яйце й носитиме дев'ять днів під пахвою, вилупиться хованець — помічник. А нас аж два вилупилось, тож брат пішов

до Дани служити, а я тут залишився.

У Горпини майнула думка, що наркотики, які мала доставити, просипалися, і вона під кайфом, бо інакше пояснити все, що відбувається, не можливо. Поки обмірковувала нову

ідею, до комори зазирнув
дід.

— Я вже кіз подоїв, а ти
так і не вийшла...

— Шукала Дану...

— Її немає, вдосвіта
поїхала. Тобі речі
залишила. Ідемо вже.

— Але ж чекайте. Чому я
маю вас слухати й, взагалі,
що я тут роблю? І що за

галюцинації мене
переслідують?

— Надворі поговоримо,
тут вогко.

На вулиці було ще
холодніше, ніж у коморі, і
Горпина здригнулася,
повівши худими печами.

Пройшли та сіли на лавиці,
над якою стигла вишня.
Горпина чекала, а дід, ніби,
навмисне тягнув час. Тоді
дістав люльку, розкурив,
вдумливо поглянув на
дим...

— А можна й мені, —
простягнула руку.

Він поглянув несхвально,
але дав, що просила.

Горпина звично затягнула дим у легені й відчула, ніби в ній запалала ватра. У голові запаморочилося, а з очей бризнули сльози. Широко роззявивши рот, ковтала повітря, намагаючись згасити те пекуче нестерпне відчуття.

Дід забрав із її руки люльку і знову затягнувся.

Горпина блимнула, і їй
здалося, що все довкола
змінилося. Це була та сама
фарбована синім дощата
хата з чудернацьким
різьбленням віконниць та
крутим дахом, вкритим
черепицею, широке
поросле травичкою подвір'я
з заплетеним тином та дід,
але між тим це все здалося

інакшим. Дід — молодшим,
ширшим у плечах та майже
без зморшок, хата —
рівнішою, свіжішою та
поваднішою, а вишня буйно
розквітла, чаруючи
мінливою красою. Серце
бентежно загупало,
Горпина кліпнула й
побачила, що до неї
простягає ручки немовля з

її кошмарів, але в снах воно було химерне, напівпрозоре, а тут цілком реальне. Вона надривно закричала, а Дід вихопив з-за пазухи білого рушника, накинув на дитину і тричі перехрестивши промовив:

— В ім'я Отця, і Сина, і Святого духа, хрещу тебе й нарікаю Калиною. Амінь.

Поступово щезав рушник
і те, що він ним накрив.
Коли примара
перетворилася на легкий
туманець та зникла,
Горпина здихнула
полегшено та звалилася на
лавицю. Вона відчувала,
що все поступово стає
таким, як було кілька
хвилин назад.

— І ви знову нічого не поясните?

— Чого ж, поясню. Це твоє мертворожене дитя приходило за хрестом. Тепер спочине з миром.

— Ви ж знали. Бо звідки у вас той рушник, — очі Горпини звузилися й у них спалахнула цікавість.

— То крижма.

— Хай крижма. Ви знали й підготувалися.

— Я бачив його. Воно постійно поряд тебе, — відповів буденним голосом.

— Як, взагалі, таке можливо?

— Що саме?

— Оце все. Чому в мене відчуття, що я нанюхалася, чи наковталася чогось.

— Ну, якщо ти про люльку, то вона відчиняє ворота в Іносвіт.

— Куди? Що за маячня?

На подвір'я зайшла жінка з коровою. Тварина впевнено ступала, спокійно плямкаючи жуйку.

— Слава Ісусу Христу.

— Навіки слава.

— Я в справі, — швидко
затараторила. — Корова,
ади, сі напудила. Нинька
вже третій динь молока не
дає. Подивитесі?

— Добре. Сідай на лаві, а
ми з твоєю, як її?

— Зірка, — підказала
жінка.

— З Зіркою погуляємо.

Дід перехопив повід — грубу замизкану мотузку, обкручену довкола рогу тварини, та повів за хату. Жінка втомлено опустилася на лавицю, поставивши поряд накритий рушником кошик. Він нього смачно пахло пиріжками.

— А-ну, бери, дитино, — жінка квапливо витягнула

жовтавого пиріжка з
рум'яним боком та
простягнула Горпині.

— Скажіть, а дід Іван
завжди худобу лікує?

— І худобину, і людину,
вшиткім поможе. Кажут же
він — остатній Карпатський
мольфар. Ай-бо я то
невіру...

— Мольфар?! — глянула
недовірливо. — Це, типу,
чарівник, чи чаклун?

— В нас ся каже —
мольфар. Всілякі вони
бувають. Є злі, є такі, жи
людям добро робйит. А ти
сама відки будеш?

— З Києва.

— Бо я чую, жи балакаєш
не по-нашому. Та й Іван не

звідси, попри то, шо здавна в селі, а, як заговоре, то відразу чути, шо не звідси.

— А звідки ж він?

— Та то ніхто не зна. Ми в його діла мольфарські туйка не ліземо. Повінь не насилає, худобину лікує — тай то є добре. Дружина його з наших, але ї вже давно нема, бідаки.

— А що сталося?

З-за рогу вийшов дід із коровою, і жінка припнула язика і швидко підвелася

— Бери Зірку і три дні на пашу не ганяй, нехай у хліві постоїть. Траву цю ввечері дай, — простягнув жмуток жінці, яка почала кланятися й задкувати, а тоді згадала і простягнула кошика.

Горпина зраділа,
подумавши, що їй ще
перепаде свіжих смачних
пиріжків.

Дід відвів Горпину за хату
та наказав сполоти грядку.
Вона взяла сапу і,
зморщивши носика,

оглянула город. Ніколи не
займалася сільською
працею, тож не уявляла, як
і що треба робити. Врешті
стала зручніше,
замахнулася і зрубала
перший бур'ян, тоді другий,
третьої... Посікши
четвертину грядки відчула,
що за нею хтось
спостерігає. Піднялася,

розпростуючи заляклу
спину.

— Що ти твориш? —
Остап зневажливо дивився
на неї.

— Що творю? Грядку
прополюю.

— Зараз батько
побачить, матимеш на
горіхи, — дивився в притул
не мигаючи.

— Та що не так?

— Все, — закотив очі. —

Тупа, чи прикидаєшся?

Вирубала всю моркву, зілля
не зібрала.

— Чорт. Я не знала,
думала морква
жовтогаряча...

Остап відібрав у неї сапу
й показав, що треба
зрубувати, а що залишати.

— В тебе класно виходить, от і довбайся. А мені воно на не на.

Гордо розпроставши плечі, Горпина пішла. Остап хмикнув та привалив сапу до дерева, яке росло поряд стежки. В обід дід покликав Горпину до хати. Остап уже їв густий наваристий борщ, смачно

хрумкаючи часником та
закусуючи салом. Дід теж
узяв ложку й почав
сьорбати. Горпина
зиркнула з-під лоба і
зрозуміла, що їй їсти ніхто
не насипав.

— Можна й мені?

— А що ти сьогодні
корисного зробила? — дід

подивився з-під насуплених брів.

Горпина підхопилася та вибігла надвір, грюкнувши дверми. Озирнувшись, пришвидшила крок і попрямувала в бік села. Охайні хатки, розкидані схилом, чарували писанковою мальовничістю, але

голодний шлунок просив їжі. «Зараз дійду до дороги й зловлю попутку. Навіть не думала, що від діда вдасться так легко втекти. Добре, що Дана поїхала. Цікаво було за ними поспостерігати, але ставати кріпачкою я не наймалася...», — так розмірковуючи, бадьоро

крокувала запиленою
дорогою. За пів години
помітила, що підходить до
дідового подвір'я. На лавиці
під вишнею сидів
неприємний чоловік, якого
зустріла на Львівській трасі
й по-дурному посміхався,
немов гортав стрічку Тік-
тока. «Дідько, знову цей
Блуд», — Горпина

зрозуміла, що нікуди їй не
втекти. Не звертаючи уваги
на Блуда, пішла за хату,
узяла сапу та почала
полоти, намагаючись
зберегти ніжно-зелені
паростки моркви.

Скінчивши роботу,
Горпина розтягнулася на
м'якій траві. Задивилась у
синє небо й потанула у
відчутті нереальності того,
що її оточувало. Їй
здавалося, що земля
огортає, притягує до себе,
хоче міцніше притулити, а
небо накриває
оксамитовою ковдрою. З

НОВОГО для неї стану вивів
дід.

— Відпочиваєш?
Вставай. Підемо трави
збирати.

Підвелася, обтрусил
одяг і поплелася слідом. Він
йшов напрочуд пружною
ходою, а вона ледве
встигала, захекуючись на
кожному кроці й мріючи,

щоб зрештою
пригальмував. Опинившись
на полонині, дід скинув
торбу з плечей.

— Прийшли. Ось дивись,
— зірвав стебло мати й
мачухи, — збиратимеш такі
в цю торбинку. Такі, —
показав на пижму, — у цю, а
такі, — знайшов поміж
травною конюшину, — сюди.

Працювали до заходу сонця. Горпині подобалося бродити поміж високих запашних трав, але вона втомилася і знову почала гостро відчувати голод. Спогад про вранішні пиріжки не давав спокою. Нарешті дід виголосив:

— Вертаємось, —
вдоволено крекнув і звалив

ношу на плече. Дорога
назад здалася швидшою.
Коли дісталися хати,
стемніло. За столом,
Горпина спитала:

— А де Остап? Не їсть
після вісімнадцятої, береже
фігуру?

— Він ніколи не вечеряє.

На цьому розмова
скінчилася. А вночі, уперше

за довгий час, Горпина спала глибоко та спокійно, без звичних кошмарів про померлу дитину.

Частина 2

Минуло кілька тижнів. Горпина втягнулася в розмірений побут сільського життя. Щоранку

прокидалася, снідала і ставала до роботи: прибирала в хаті, доглядала за городом та вчилася готувати. Ця справа давалася найважче, але дід терпляче показував та вперто повторював:

— Солити треба на початку. Не забувай кидати лавровий лист і прянощі. То

не борщ, якщо не
засмажити гарно цибульку,
морквинку та бурячок. Його
на окремій пательні...

— Та я вже запам'ятала.
Цього разу буде в нас
смакота.

— Така, як учора, коли ми
не змогли м'ясо розгризти,
яке ти сублімувала, — до
хати, пригинаючи голову,

щоб не вдаритися об одвірок, зайшов Остап.

Якщо із дідом Горпина поступово віднаходила спільну мову, і їй навіть часом здавалося, що він її давно померлий дідусь, то Остап бісив. Він не приховував свого презирливого ставлення, постійно насміхався й не

проявляв жодних ознак
ввічливості. Горпина теж не
пасла задніх.

— А що, у тебе вже всі
зуби повипадали, що й
м'яса розгризти не можеш.

— М'ясо можу, а от ту
підшву, яку ти засмажила,
хіба що шаблезубий тигр
вгризе.

— Можеш не їсти. Ніхто тебе не примушує.

— Припиніть, — дід
grimнув, і в хаті запала
тиша. Остап насуплено сів
за стіл, а Горпина узялася з
подвійним ентузіазмом
мішати майже готовий
борщ. — Сьогодні удвох по
папороть підете.

— Типу, квітку шукати, —
Горпина хмикнула.

— Ти такі тупа. Папороть
не цвіте, хоча сьогодні й
Купала. — Остап глянув на
Горпину поглядом
переможця.

— Листя папороті,
зібране в цей день, має
найбільшу цілющу силу, —
дід говорив серйозно. — Ми

приготуємо настоянку від
ревматизму для вуйка
Степана, поштарці
насушимо чаю для
укріплення судин,
бібліотекарці зробимо
припарки від варикозу...

Горпина уважно слухала
перелік корисних
властивостей ще не
зібраного зілля,

намагаючись запам'ятати.
Вона жваво цікавилася
мольфарськими
премудростями діда. Після
випадку з хрещенням
мертвої дитини, він із нею
люльки не розкурював,
проте вона з нетерпінням
на це чекала, відчуваючи,
що за завісою ховається
незвіданий таємничий світ.

Тим часом намагалася
навчитися травництву, до
якого мала більший хист,
ніж до куховарення.

Остап узяв полотняний
заплічник та мовчки
попрямував до виходу.
Горпина попленталася

слідом, хоча на відміну від приємних збиральницьких прогулянок горами з дідом, вилазка з Остапом її напружувала. З ним щось було не так. Не розуміла свого занепокоєння, але кожного разу, перебуваючи поряд, відчувала тривогу. Було в Остапові щось моторошне, що

примушувало пильно
вдивлятися та чекати на
небезпеку.

Вийшли на стежку й
почали підйом у гори.
Горпина звикла до
постійного ходіння вверх-
вниз і не відчувала втоми,
але Остап, ніби навмисне,
йшов надто швидко,
вимахуючи довгими руками

та роблячи величезні кроки. Горпина ледве встигала, вперто намагаючись не відставати, хоча серце калатало, як скажене. Усі її спроби втечі неодмінно закінчувалися зустріччю з Блудом, але прямуючи за Остапом подумала, чи не час загубитися й почала поступово стишуватися,

опиняючись усе далі й далі від свого супутника. Він помітив її маневр.

— Ти навмисне відстаєш, чи втомилася?

— Хочу втекти, — зупинилася і з викликом глянула на нього. — Ти ж мене ненавидиш, тож відпусти. Не буду мозолити очі.

— Щоб ненавидіти
потрібно, бодай, помічати.
А ти для мене ніщо.

— То ж я можу піти.

— Ні, але це не я тебе
тримаю. Усі питання до
Дани.

— А хто вона?

— Ти така дошкульна.
Уже майже прийшли,
будемо папороть збирати,

саме роса випала, — Остап попрямував далі.

— То що з Даною, ти не відповів? — спробувала продовжити розмову, задихаючись від темпу.

— Богиня, — кинув не зупиняючись.

— Розбуди в собі богиню... тренерка якась?

— Ти про що? — Остап
стишив ходу, озирнувся й
підняв ліву брову.

— Ну, про курси всякі,
хоча у вашій дірі інтернет не
ловить. Ви, напевно, і про
Ілона Маска не чули.

Остап зупинився, дістав
із кишені новенький айфон і
помахав перед обличчям
Горпини:

— В мене ловить, а ти обійдешся.

Горпина зло зиркнула на нього й помітила, що вони знаходяться на квітучій галявині. Буйні трави легко погойдувалися в такт теплому вітерцеві й лоскотали її голі гомілки. Незворушно стояли велетенські смереки. У

гущавині прокричав пугач.
Горпина здригнулася, ніби
посеред літа раптово стало
зимно, закинула голову й
покрутилася, розглядаючи
небо, затиснуте в коло
маренговими верхівками
смерек.

— Прибули. Рви листя.
Тільки не все, лише
зовнішнє бери, а я піду

коріння копати. Маємо
справитися до заходу
сонця.

— А то що? — Горпина
блиснула очима.

— Краще тобі не знати.

Остап кинув їй під ноги
полотняну торбу й пішов
вбік, безжально зминаючи
пахучий чебрець та
конюшину, від чого повітря

наповнювалося ароматом спекотного літа.

Горпина не розгинаючись рвала жорстке листя папороті, виміщаючи злість на рослинах. Поступово заспокоїлася і, блукаючи думками, згадала легенду про цвіт цього прибульця з Поліазою, дивуючись давній вигадці. Знову

прокричав пугач, і Горпина
сторожко озирнулася,
шукаючи очима широку
спину Остапа. Так само
утворювали коло на небі
сосни, гули джмелі,
гойдалися високі трави, але
його не було видно. Липке
моторошне відчуття
поповзло спиною.

— Остапе! Остапе! Не приколуюся. Я вже закінчую роботу. — Тиша. — Та де ти, чорт забирай? — Ні звуку. Навіть джмелі кудись пропали. І знову крик пугача. Пробрало холодом до кісток, оголеними руками побігли дрібні сироти. Горпина повернулася на стежку. — Остапе! Раптом

їй здалося, що далі в кущах щось промайнуло.

Горпина пішла туди, обережно розгрібаючи руками віти. Пробралася глибше в гущавину, обдерла стегно, вилаялася й раптово почула мелодію. То була чарівна тужлива пісня. Чистий звук лився, перекочувався хвилями,

брав за душу. Затамувала
подих, немов зачарована,
пішла за ним. На узліссі,
вмостившись на кам'яній
брилі, сиділа істота. Вона
нагадувала людину, але
козячі копита, гостра
борідка та охайні різки
свідчили про інакше
походження. Горпина аж
рот відкрила від

несподіванки. Музикант,
заплющивши очі, дув у
флюяру й не помічав
випадкової глядачки.
Довкола нього паслися
кози, які, чомусь злегка
погойдувалися.

Музика підняв очі і глянув
на Горпину. Дикий
первісний страх піднявся з
глибин несвідомого,

увірвався в мозок
тривожним сигналом,
примусив скорочуватися
серце, щосили гнати
венами кров, запустив
інстинкти й Горпина, під
веселий регіт музики,
кинулася навітьоки. Не
розбираючи шляху,
ломилася крізь густі
чагарники, дерлася об

колючі ожинові хащі й із розбігу налетіла на Остапа. В одну секунду опинилася впритул. Ошаліло підняла обличчя й зустрілася з дивними глибокими очима, у яких блимнув зелений вогник. У цей момент він здався сповненим таємниці, належним до іншого світу.

Вона важко дихала і вся тремтіла.

— Що таке? Де ти вешталась, — узяв її за плечі та легенько струсив.

— Я, я. я бачила там...

— Добре. Заспокойся. Нікого немає, — у його голосі пробриніло щось схоже на легке співчуття, а, може, їй здалося. Вона

відчайдушно шукала
захисту від жаху, з яким
зустрілася. У цей момент
зухвалий Остап здавався
порятунком. Він пригорнув
її до себе, як тулять дітей,
чи кошенят, — Ну, ну, —
поплескав по спині. Їй
раптово сподобалося
притискатися до пружних
чоловічих грудей, вбирати

чуже тепло, шукати
прихистку, стати дівчинкою,
яку захищає хтось
доросліший, сильніший.
Вони завмерли, зачаїлися,
прислухалися... — В лісі
немає нічого страшного. —
Остап зруйнував мить. —
Думав ти смілива, а ти
звичайне дівчисько.

Горпина відсторонилася,
соромлячись власної
слабкості.

— Дякую, що заспокоїв.
Між іншим, якби ти не зник,
я б не лазила кущами й не
натрапила на того, е-е-е, не
знаю, що то було.

— Ти бачила Щезника.

— Якби ця назва мені про
щось казала, — хмикнула.

— Ну, коли ти неосвічена,
то читай книги, а нам уже
час, — він забрав у неї
торбу, сунув її в заплічник
та покрокував у бік хати.

З того часу дід почав
часто відправляти Горпину
з Остапом у ліс, постійно

знаходив для них завдання.
То трави зібрати, то ягоди
на варення, то дров
заготовити, то сіно для кіз
позгрібати. Щезника
Горпина більше не
зустрічала, хоча постійно
прислухалася, лякаючись і
водночас жадаючи почути
ту дивовижну мелодію.

Здавалося, Остап
змирився з нав'язаною
йому помічницею. Навіть
часом відповідав на її
питання, або забувшись
розповідав про ліс, його
мешканців, передавав
знання, які діти гір
всмоктують із молоком
матері. Горпина
намагалася поводитися

привітніше, оберігаючи
хиткий змушений мир, який
між ними утворився.

Із самого ранку Горпина
та Остап згрібали сіно,
складаючи його в охайні
копички. До спітнілих тіл
прилипав пил та дрібні

колючі травинки.
Закінчивши роботу сіли,
привалившись спинами до
свіжої копиці.

— Слухай, я хочу
купатися. Підеш зі мною? —
вистер рукою спітніле чоло
Остап.

Горпина не відразу
знайшлася, що відповісти.

— Та було б непогано,
але я не маю купальника.

— Було б на що там
дивитися, — хмикнув. —
Ідеш?

Горпина придушила
образу, затамувавшись,
щоб завдавати удару у
відповідь. Така форма
спілкування для них стала
звичкою. Пройшли

накатаною ґрунтовою
дорогою і звернули на
в'юнку лісову стежку. Кілька
разів спинялися, щоб
нарвати достigliх чорниць.

— Ну, ти й замазура, —
Остап помітив вимащені
ягідним соком руки дівчини.

— Було б перед ким
тримати марку. От змиюся

звідси і приведу себе до ладу, а ти вже терпи, як є.

— А як ти до буцегарні втрапила?

Горпина здогадувалася, що батько розповів Остапові про її минуле, але пряме запитання спантеличило.

— Ти ще маленький таке знати, — він зміряв її

скептичним поглядом.
Помітивши його вираз
обличчя, Горпина зухвало
кинула:

— В мене партію герича
знайшли. Треба було
бабаки заробити, і так
вийшло, що один тип
запропонував доставити
товар. Я мала переїхати
через кордон із Польщею.

Ризикове діло, але такі гроші й за кілька років не заробиш. Тож погодилася. Митники ще на нашому боці мене розкусили. От і вся історія.

— Не дуже розумний вчинок.

— От тільки не треба... — набундючилася. — Ти тут сидиш біля татка, у теплі, у

добрі. Дуже зручно. А в мене брат в інтернаті. Хотіла заробити, щоб забрати його звідти, — Горпина несвідомо торкнулася ключика на зап'ястку. — Він розумний, міг би до універу вступити... — А ти хотіла б до універу?

— З моїм дядьком свого часу жила жінка, яка викладала літературу у виші. Вона трохи зі мною займалася й казала, що я здібна. Нажаль швидко зрозуміла, яке він лайно та вшилася, тож мої плани на вступ накрилася фуфайкою, —

замислилася. — Я була відверта, твоя черга.

— Ми вже прийшли, — обличчям Остапа ковзнула усмішка.

Перед ними постало блискуче, ніби ртутне, дзеркало озера. Здавалося, що цей невеликий клаптик увібрав у себе небо. Остап на ходу скинув одяг й з

розбігу плюхнувся у воду.
Горпина на секунду
спинилася, мотнула
головою, ніби відхиляючи
сумніви, і стягнула
футболку. Слідом на траву
впали шорти й білизна.
Вона кинулася в озеро,
здіймаючи діамантові
бризки. Вода була
навдивовижу холодна,

свіжа й цілюща. Прийшло відчуття, що подряпини від колючого сіна, миттєво загоюються. Горпина розкинула руки й лягла на спину. Заплющивши очі, насолоджувалася легкістю тіла, польотом над безоднею, відчувала, як з-під землі б'ють джерела, як живе водойма. Відпочивши,

перевернулася на живіт і
поплила до берега.

Остап уже сидів,
спершись на руки. Горпина
зрозуміла, що мусить
виходити з води під
наглядом його хитро
примружених очей. У вухах
пролунало: «Було б на що
там дивитися», — і
кільнуло образою.

Подумала, чи не попросити його відвернутися, але хитрі очі кидали виклик. Горпина розправила плечі, втягнула живіт і пішла. Їй здавалося, що немає не лишень одягу, але і шкіри. Остап не відводив очей, і вона воловим зусиллям зафіксувала погляд. Вклала всю можливу витримку в

шлях до недбало кинутого одягу. Діставшись, немов за рятівне коло, ухопилася за футболку. У долю секунди, поки збиралася натягнути її на себе, прочитала в Остапових очах бажання. І відповіла порухом плеча, опущеними додолу очима, порожевілими щоками, глибоким вдихом,

несвідомо пішла за природою.

— Зачекай, — Остап стрімко підхопився та спіймав її за лікті, які визирали з-під напіводягненої футболки. Тілом Горпини пробігла лоскотлива хвилька, і перехопило дихання. Остап потягнув футболку догори і

притиснувся гарячим
торсом до її грудей.
Обережно пробіг рукою
вздовж хребта. Нахилив
голову, а вона підняла
обличчя назустріч. Їхні губи
опинилися дуже близько. —
Не поспішай, — прошепотів
стиснутим, хриплим
голосом. І раптом вона
відчула протест. Влада, яку

він у цю мить мав над її тілом, пробудила гонор.

— Ти ж казав, що немає, на що дивитися. Тож і не дивися.

Він спробував затримати її в обіймах, але мить зруйнувалася. Мовчки відпустив руки, відвернувся й підхопивши одяг, пішов у бік дому. Розгублена

Горпина почувалася
маленькою й непотрібною.
Вона швидко натягнула речі
на обсохле тіло й підійшла
до води. Сіла на березі,
вдивляючись у густу
глибину, відчуваючи
єдність із нею.

— Сумуєш, сестро, —
прошелестіло в очереті. —
Сумуєш-ш-ш.

Горпина прислухалася.
— Іди до нас-с-с-с, —
прошелестіло знову, і
Горпина озирнулася.
Нікого. Навіть вітер вщух.
Поглянула у воду. Звідти на
неї, немов крізь скло,
дивилося ніжне дівоче
обличчя. Торкнула великим
пальцем ноги поверхню

озера. Побігли кола, але
обличчя не зникло.

— Я тут, сестро. Ми всі
тут. У нас добре. Йди до
нас. Так файно гойдатися
на вітах, так приємно не
відчувати смутку, так
затишно жити гуртом.
Дівчина з озера
простягнула руку, і Горпина
потягнулася до неї. Ще

мить, і вона торкнеться
тремтливої долоньки.

Зникне смуток, жалі,
розчарування та біль.

Відчула холодний дотик, і
раптом її смикнули за плечі.

— Ти що робиш? Не на
хвилину залишити не
можна.

Сильні руки, боляче
стискаючи, відтягнули від
води.

— Відпусти.

— Тебе мавки мало не
затягли на дно. Ти хоч
трохи щось кумекаєш? Лихо
ходяче.

— Сам ти лихо. Чому ми
купалися в озері й нічого не
ставалося?

— Мавки мене боялися.
Ти не зрозуміла? — його
обличчя, яке щойно було
напруженим,
розслабилосся. Сказав уже
спокійніше: — ми з батьком
тебе охороняємо. Якщо
просто відпустити, то
станеться біда.

Горпина згадала свої
зустрічі з Блудом, з

Хованцями, зі Щезником, з власним мертвим дитям і от тепер із мавками. Кожного разу вартувало вийти за межі контакту з Даною, Остапом, чи дідом, як зустрічалися якісь потойбічні створіння.

— Ви мені нічого не розповідаєте, — вперла руки в боки, — Можливо,

коли б бодай щось
пояснили, то я б знала, як
поводитися. Тримайте за
дурненьку, скільки вже
можна! — вона майже
кричала. — Кажи! Ну,
навіщо я тут? — зі злістю
пхнула його в груди. Не
чекавши поштовху, він
відступив, і перечепившись
за густу траву, плюхнувся

на сідниці. В очах жовтим
вогником спалахнув гнів.

— Ти вже дістала, —
підвівся, нависнувши над
нею. — Ніколи так не роби.
Ідемо. Схопив її за руку й
поволік у бік косогору.

Горпина ледве встигала
перебирати ногами,
перечіпляючись за гілки та

коріння. Коротким шляхом дісталися хати.

— Заходь. Пихнув у двері. — Батьку, розкажи їй вже, що й до чого, бо дістає питаннями й постійно щось чудить. Сьогодні ледве від мавок її вихопив.

Остап вийшов на двір, гучно стукаючи підшвами по дощатій підлозі.

— Сідай, дитино, — дід
кивнув Горпині на лавку. —
Що хочеш знати?

— Навіщо ви мене купили
й куди ділися попередні
дівчата?

— Я був проти, але Дана,
ех, її не переконати. Це
вона тебе, як кажеш,
«купила». Мені більше
подобається «звільнила»,

ти ж сиділа у в'язниці, — дід
раптом підморгнув.

— У СІЗО, — уточнила. —
Була у в'язниці кам'яній, а
тепер у лісовій, —
скривилася.

Дід удав, що не почув.

— Отже, Дана хоче, що б
я навчив тебе
мольфарської мудрості. Я,
як вмію, вчу.

— А ті попередні дівчата?
Ви їх теж вчили? Що з ними
сталосся?

— Ну, одна виявилася
надто буйною. Бігала,
голосила, тож Дана її
забрала й кудись відвезла.
Мені те невідомо. Друга не
підійшла. Не мала хисту.
Ніколи не зустрічав таких

глухих до природи людей. Її повернули, звідки взяли.

— А ті, інші?

— Вони вчилися, але не впоралися.

— З чим?

— Із собою, своїми силами, Іносвітом, — дід перехрестився. — Якщо замість того, щоб вчитися, постійно ставитимеш

питання, загинеш. А мені б цього не хотілося. Ще щось?

— Як ви стали мольфаром? Ви ж не місцевий.

— Я — корінний киянин. Навчався в Карпенка Карого на режисерському. Якось влітку товариш запропонував поїхати на

зйомки фільму
Параджанова¹, — дід
помітив, що ніякої реакції ця
згадка не викликала. —
Невже не знаєш?

— Ну, щось таке чула, —
побубнявіла під ніс
Горпина.

— Гаразд. Тіні забутих
предків. Кінострічка про
життя гуцулів. Вважається

¹ Мається на увазі кінострічка «Тіні забутих предків».

культовою. Та я не про те.
Мені дісталася маленька
роль третього плану.
Маючи безліч часу, я
тинявся горами,
закохувався в цю
дивовижну сповнену величі
природу і зустрів Дану. Тоді
вважав, що це
випадковість. Зараз думаю,
вона мене обрала,

вирізнила поміж тисячі інших та привела на ту галявину. Мені відкрилися прадавні знання, але щоб стати мольфаром, я мусив вбити попередника, — дід відвів очі.

— То Остап син Дани?

— Ні, — зрадив, що вона не допитується про вбивство й не ворушить

його сумління. — Дана
стала моєю наставницею,
покровителькою, але вона
не жінка. Матір Остапа
звали Марічкою. Померла,
коли Остапові виповнилося
п'ять. Кажуть, мольфари
приносять близьким
нещастя, — очі діда
здивилися в порожнечу

— Мені про Дану однак не зрозуміло.

— Мені теж, — дід повернувся в реальність та по доброму усміхнувся. —
Далеко не всі таємниці світів відкриті, навіть для того, хто зумів накопичити крихту знання. А ти вчися. Не думай, що тебе

наказано. Вважай це
вступом до інституту.

У двері постукали, і на
порозі з'явилася молода
жінка з дитиною на руках.
Горпина відразу помітила
втомлені запалі очі, наспіх
причесане та стягнуте у

хвіст волосся та опущені донизу кутики губ. Дитина тихо спала, лишень вії час від часу тремтіли.

— Дозвольте? — важко повалилася на лаву.

— Сідай, як прийшла. Що вже сталося?

— Як ми сюди на літо приїхали, малий спати перестав. Здавалося б

природа, краса, повітря
свіже, а він цілісіньку ніч
голосить. Що тільки не
робила. Уже й до церкви
носила. Не допомагає.
Матір звеліла до вас
прийти.

Дід підвівся та заглянув у
біле гладеньке личко.
Горпина побачила, як
проявилася чорна тінь, яка

за формою нагадувала
кажана. Вона нависла над
немовлям і цілилася
кігтистими лапками в тонку
шийку. Дід підійшов до
шафки й дістав склянку з
заговореною водою.
Обмочивши три пальці,
збризнув дитя і прошепотів
дивні слова, за ритмікою
схожі на молитву. Тінь

почала щосили плескати
крилами й загрозово
розчиняти та затуляти рота.
Він підійшов до печі й
відсунув заслінку. У кімнаті
стало чути, як тріщать
дрова. Дід ухопив тільця за
крило, хутко підбіг до печі та
пожбурих у вогонь.
Пролунав дикий надривний
крик, від якого Горпина

стиснулась, таким
бентежним та болісним він
їй здався.

— До дитини вчепилася
крикса.

Жінка здивовано
кліпнула.

— Нічницями їх ще
називають. Ти після
темноти пелюшки сушила?

— Ні, наче, він у памперсах — пробурмотіла перелякано.

— Може, дитя в нічній воді купала?

— В якій?

— Надворі вода стояла всю ніч, а тоді туди дитину занурили.

— Ой. У нас басейн надувний у дворі.

— От вона і вчепилася.
Але вже немає. Іди.
Розпитай у старих людей
про крикс, і як від них
берегтися. Матір твоя має
знати.

Жінка підскочила,
притулила дитину, яка
почала прокидатися,
сунула дідові в руку

скручені купюри й, дякуючи,
поспішила з хати.

Прийшла рання
Карпатська осінь.
Низькорослі гірські березки
зафарбувалися в яскраво-
жовті кольори,
помаранчевим вогнем

спалахнули осики,
зачервонівся дикий
виноград на похилому
паркані. Ночі ставали
холодними та вогкими. У
душі Горпини
народжувалися смутні,
невідомі раніше бажання.
Вони позбавляли спокою та
примушували подовгу

крутитися в ліжку не в змозі заснути.

Того дня дід пішов на кілька днів у печеру. Так звалося таємне місце де час від часу ховався і відновлював сили. Зазвичай вечорами він займався з Горпиною по старих грубих книгах. У них містилися рецепти ліків із

трав, замовляння, поради.
Багато чого дід розповідав
сам. Лише розмов про
Іносвіт унікав.

Залишившись наодинці,
Горпина прибрала на кухні,
погортала газету,
подивилася у вікно й
піддавшись раптовому
потягу, підійшла до дверей
Остапової кімнати.

Прислухалася — тиша,
лише настінний годинник
невтомно відбивав такт,
вимахуючи маятником.
Наважившись штовхнула
двері й відразу перед нею
виріс Хованець.

— Не лізь, куди не
просять, — загородив
дорогу, розкинувши ручки.

— Відійди. Хочу зрозуміти, що з Остапом не так.

— З нами всіма щось не так, — пхикнув, прикривши рот долонькою.

Горпина демонстративно переступила через його голову й зайшла до темної кімнати.

— Нічого немає. Йди звідси, — не відставав Хованець.

— От вчепився, — знайшла вмикач, і кімната залилася жовтавим світлом. Ліжко, шафа з книгами, комод. Типова аскетична кімната неodrуженого чоловіка. Зітхнувши розчаровано,

збиралася піти, коли
почула, як рипнула дошка
під килимком. Нахилилася, і
не зважаючи на протест
Хованця, підійняла
візерунчатий килим. Під
ним містився квадратний
люк. Потягнула за коване
кільце й відкинула кришку.

— Стій. Ну ж бо,
зупинися! — Хованець

зірвався на вереск,
розчервонівся та затупотів
ніжками. — Не смій!

Горпина озирнулася й
почала повільно спускатися
вниз бетонними сходами.
Коли очі звикли до
напівтемряви, розгледіла
масивні двері. Штовхнула.
Вони рипнули та піддалися.

Кімната за ними вражала сучасністю виваженого лофту. Розвішені по стінах бра, кидали павутинові тіні на пухнастий теракотовий килим. У кутку стояв великий розлогий диван. За фіранкою з джгутів вміщалося широке ліжко. Під стіною робочий стіл із ноутбуком. Решту

розгледіти Горпина не встигла, бо Остап, який сидів за монітором, повільно повернувся в її бік та кинув скептичний погляд.

— Такі знайшла мене. Заходь, якщо зможеш.

Горпина обережно переступила поріг, відчувши, що повітря у

дверях незвично щільне,
ніби проникала крізь плівку.

— Непоганий бункер.

Невже й Інтернет є?

— Я ж казав, що ми не
такі дикі, як здається, — він
ощирився, і в його погляді
промайнуло щось
тваринне, від чого
зробилося не по собі.

Горпина наблизилася до монітора, намагаючись вхопитися за прагматичні речі. На екрані йшло відео онлайн-курсу.

— Що вивчаєш?

— Намагаюся освоїти програмування «С++».

— Я в цьому не шарю.

— Ти багато в чому не шариш, — хмикнув. —

Зачини двері, бо малий не заспокоїться.

Горпина озирнулася на Хованця, який перебував за порогом. Він репетував, тупотів ногами, вимахував руками, всіляко намагався сказати щось на кшталт: «Негайно вийди звідти, дурепа!»

Горпина зачинила двері.

— Чому я його не чую? І чого він не заходить?

— Пр-р-р-у-у. — Остап диркнув губами та закотив очі. — Ти правда не розумієш? Ну ж бо, включи мозок нарешті. Я ховаюся з заходом сонця в підземній кімнаті за поріг якої не може Хованець, і, навіть, звук

його мови тут не чути.
Доперла?

— Здається, — вираз її
обличчя свідчив про інше.
— То що з тобою не так?

Остап підвівся,
наблизився до Горпини та
вдивися в очі. Від подиву її
зіниці розширилися.
Поступово впадала в
легкий транс, втрачала

межі власного тіла. Бачила зарослий ліс, щодуху бігла по ньому, відчувала запах прілого листя та вітер, що бив в обличчя. З-під ратиць летіли грудки землі та дрібні камінці... Діставшись галявини спинилася, рохкнула та узялася рити під розлогим дубом, оповитим густою кроною.

Вгризалася, розкидала
сиру землю, яка пахла
грибами та прілістю.

Горпина кліпнула і
відчула, що знову в кімнаті.
Не могла повірити, і вірила
водночас.

— Ти свиня? Пробач. Як
таке може бути?

— Вепр. Я поділився
спогадом.

— Тобто ти перевертень.
Я думала, що вони у вовків
перекидаються.

— У кожного своя
тваринна сутність.

— Тож ти тут сидиш, щоб
не перекидатися?

— Нарешті, — сплеснув
руками, — це заговорена
кімната. Ховаюся від
власного єства.

— А що чари пропускають
Інтернет? — Горпина
зиркнула на монітор,
вкритий символами,
цифрами та знаками.

— Це ж різні виміри світів.
А от бункер вай-фай не
пропускає, тому тут
кабельний.

— А, як ти таким став?

— Мольфари, коли
допомагають іншим,
забирають на себе людські
страждання. Батько час від
часу вирушає до печери
заради очищення від них.
Одного дня до нього
прийшла жінка, яка благала
про допомогу. Відьма
зачарувала її сина, і він став
перевертнем. Моя мама

тоді от-от мала народити.
Після того, як батько
допоміг тій нещасній, мусив
піти до печери. Проте, він
зволікав, побоюючись, що
от-от почнуться пологи. Так
і сталося. Все пройшло
добре, тільки от я
народився перевертнем.
Але не варто мене жаліти,
— Остап помітив в очах

Горпини співчуття і скривив
губи. — Я той, ким є, —
розпростав плечі,
наблизився та притягнув її
до себе: — і я тебе хочу, —
останнє слово потонуло у
видиху.

Горпина відчула, що
втрачає самоконтроль і
подалася на зустріч,
відповіла на настирний

поцілунок, який
примушував коритися,
ламав її дбайливо
виплекані межі. Міцні руки
охопили талію й кімната
закрутилася. Втратило
значення минуле. Вона
віддавалася і прагнула
повторення, ще, і ще, і ще
раз. Їй здавалося, що вони
кружляють у дикому

хороводі, зливаються та розпадаються на шматки.

Вранці Остап та Горпина відводили очі, відчуваючи, що відтепер їх єднає таємниця. Ввечері вона знову пішла до бункера, не звертаючи уваги на

застереження та лайку розгніваного Хованця. Коли повернувся дід, їхні зустрічі продовжилися. Горпина жила, як завжди, але, насправді чекала, коли зустрінеється з Остапом. Хованець поступово змирився, тільки час від часу кидав невдоволені

погляди в її бік та хитав
головою.

Осінь принесла зливи.
Другий тиждень поспіль
виходили надвір лише за
нагальної потреби, решту
часу проводили в хаті.
Горпина перечитала всі

книжки з Остапової бібліотеки й нудилася, сидячі біля вікна та споглядаючи дощ, який невпинно заливав подвір'я, стікав брудними струмками і збивав останнє листя з дерев. На подвір'я в'їхала знайома автівка.

Дана граційно ступила на мокру траву та вдоволено

озирнулася. Здавалося, що
ця жінка створена з
пластику й дощ тільки
додає блиску її й без того
бездоганному вигляду.

— Чудова погода, —
почулося в сінях.

— Кому як, — крякнув у
відповідь дід.

Пройшли й сіли поряд.

— Горпино. У нас хліба немає. Ти б збігала в магазин. І щось смачненького купи, — дід порився в кишенях і простягнув зім'яті купюри.

Горпина вийшла в сіни, натягнула гумові чоботи й накинула плащ. Голосно стукнувши дверима, пірнула у вогкий вітряний

вечір. Пройшла до дороги,
озирнулася,
переконавшись, що за нею
не стежать, і побігла
оминаючи хату з боку
городу. Пройшла
зігнувшись під вікном і
зачаїлась, прислухаючись
до розмови.

— Ще зарано, — голос
діда здавався стурбованим.

— Вона не готова.

— Знаю, що пройшло
мало часу, але рівновагу
втрачено й от-от
відбудеться катастрофа.
Ми повинні бодай
спробувати. Ти бачив її
цяцьку, ключик на зап'ястку
— це знак, що дівчина

непроста. Але ти дарма прив'язався до неї.

— Вона хороша...

Горпина підскочила та не знімаючи забрьоханих чобіт, увірвалася в хату.

— Що відбувається? Чого ви від мене хочете?!

— Заходь, — Дана підвелася і зробила широкий помах руки, від

чого повітря загойдалося,
замерехтіло, немов у спеку
над асфальтом, коли воно
стає видимим.

Горпина здогадалася і
зробила крок крізь цю
пелену. Це була та сама
кімната, але, ніби відбита в
скривленому дзеркалі.
Дана виглядала вищою,
коси набули яскравого

смарагдового кольору,
шкіра навпаки зблідла і
стала напівпрозора. Дід
помолодшав і зробився
схожим на Остапа. Ті ж
довгі жилаві руки, уважні
очі, що не дивляться, а ніби
просвердлюють наскрізь.

— Де Остап? — Горпина
спитала перше, що спало
на думку.

— Відправив його на полонину перевірити кіз.

— Але ж ніч, — кинула погляд крізь шибку.

— В нас день, а в Іносвіті скоро ранок. Тут діють відмінні фізичні закони. Наші світи існують у балансі. Він хиткий, але Дана стежить за ним тисячі років. Ми — мольфари,

провідники між світами.
Дана нас обирає, навчає,
консультує.

— Але зараз щось
сталосся? — Горпина
тихенько щипнула себе за
стегно, у надії, що це все
дурний сон.

— Стався третій світ, і він
вносить сум'яття.

Горпина здивовано
закліпала.

— Як це стався світ?

— Інтернет — третій світ,
вимір, бік. У того, що завжди
було плоским з'явилася
грань. Уяви, що тримаєш
аркуш паперу, постійно його
перевертаєш і бачиш, то
одну сторону, то іншу. А

тепер додай йому третю площину.

Горпина зморщила лоба:

— В мене зараз мозок лусне. Як таке уявити?

— Тренуйся. Уява важлива для мольфарів.

— То я теж стану мольфаром?

— Мольфаркою. Раніше завжди було двоє: жінка та

чоловік, але останнім часом складно знайти когось, хто готовий відмовитися від власного життя, амбіцій, бажань заради того, щоб підтримувати баланс.

— Та зараз повно різних екстрасенсів, навіть битви влаштовують.

— Ці люди, якщо й мають крихти сили, то

використовують їх задля
наживи. Я ж говорю про
служіння.

— А можна мені
відмовитися? Я теж хочу
наживи. Хочу телефон,
гарну сукню, класну машину
й ще хочу брата з інтернату
забрати... Я не прагну
служити якійсь незрозумілій
меті, — Горпина дивилася

прямо, її губи витягнулися і стали тоншими, підборіддя висунулося вперед, кулаки стиснулися.

— Можеш відмовитися,
— на обличчі Дани не смикнувся жоден м'яз. —
Але спершу поглянь сюди.
Вона підійшла до вікна й розтягнула фіранки. У темноті тривожно дрижали

тіні. Серед багатьох
Горпина впізнала Блуда,
мавок, Щезника і крикс. —
Тут межова територія, а там
Іносвіт. Він, немов тінь,
зворотний бік, без якого не
може існувати твій світ,
ПОКИ ТВІЙ.

Дана взяла на поличці
пульт від телевізора, який
ніколи не працював,

відкинула з запиленого
лупатого екрана мереживну
серветку та увімкнула. Він
блимнув, загув і засвітився.
«Наслідки психогенної
катастрофи в Північному
Китаї важко спрогнозувати,
— віщав поставлений
голос, а екран показував
тисячі переляканих людей,
які посеред величезної

площі притискали до себе дітей і кричали від жаху, хоча навкруги нічого не відбувалося», — Дана прибрала звук.

— Що там сталося?

— Станеться. Уже ось-ось станеться. Спершу в Китаї, тоді в Індії, Єгипті, Перу й дійде до Європи.

— Але що це?

— Це змішування та взаємопроникнення світів. Три світи стануть одним. Вони, — кивнула на тіні за вікном, — давно в неспокої, але люди не чутливі, їм здається, що світ стабільний.

— Він, той диктор, казав: «Психогенної катастрофи».

— Так назвуть те, що трапиться. Після змішування більше не вирізнятимуть Віртуальний, Реальний та Іносвіт, і від того відбуватиметься масове божевілля, — люди на екрані продовжували кричати. Камера вихоплювала перекошені, сповнені жаху обличчя.

Оскаженіла жінка кинула
долі дівчинку в блакитній
суконьці, яку тримала на
руках, і впавши на коліна
почала її душити. З
перекошеного рота лилася
спінена слина. Смикнулися
тоненькі ніжки під
мереживною спідничкою.
Дівчинка закотила очі.

Горпина судомно стиснула кулаки:

— Вимкніть це, — насилу вимовила. — Я згодна. Що потрібно робити?

— Спершу закінчити навчання. Ти вже багато знаєш.

— А ще більше не знаєш,
— додав стурбовано дід.

Наступний місяць
Горпина провела в
мольфарській печері діда в
Іносвіті. Користувалася
мінімумом речей потрібних
для життя. Мало спала, ще
менше їла. Сите сальце,
яке почало з'являтися на
боках від сільської їжі,

зникнуло без сліду. Час минав у вивченні старих манускриптів. Раніше їй уявлялося, що мольфар це хтось на кшталт чарівника — змахнув рукою і все, що треба, відбулося. Тепер вона зрозуміла на скільки складно влаштовано те, що люди звуть магією. Уже знала більшість істот із

Потайсвіту, вміла з ними обходитися. Деякі викликали симпатію, до деяких ставилася байдуже, а деякі дратували. Часом думала, що сходить з глузду і психогенна катастрофа вже наступила, принаймні в її голові.

Якось Горпина заснула над грубим рукописом і не

відразу зрозуміла, що до печери хтось завітав. Поступово пробуджуючись, відчула запах сирості й побачила вепра. Він стояв у проході й уважно дивився карими очима з зеленим відблиском. Грубі білі ікла здавалися порцеляновими на фоні бурувато-сірої морди. За місяць у

Потайсвіті вона встигнула
надивитися на різні
створіння.

— Остапе, це ти?

Вепр зайшов, сів і
піднявши голову спробував
зловити її погляд.

— Я уникаю сюди ходити.

Рох-к. Тут лишень так можу
виглядати, але зараз мусив.

Рох-к. Батько довго не

казав, де ти поділася,
довелося його притиснути
трохи. Ти розумієш, що
вони від тебе чекають? Рох-
к.

— Так. Я повинна стати
мольфаркою і відновити
баланс світів. Щоправда,
як, мені невідомо.

— Так і знав, що не
сказали. Рох-к. Ті дівчата,

які були до тебе, — зробив паузу й набравши повітря різко видихнув. Рох-к. Вони загинули. Одну розірвало на шматки, коли намагалася виконати завдання Дани, іншу вбили песиголовці, з якими вона не змогла впоратися. — Вепр підійшов впритул. Заглянув в обличчя: — я

хочу, щоб ти жила, тому
маєш піти звідси.

— Ну, песиголовці вже
приходили, але Блуд їх
відвадив. Та я й не можу
втекти, бо станеться
катастрофа.

— Рох-к. Не переймайся.
Дана щось вигідає. Вона
вже тисячі разів
викручувалась, викрутиться

ще. Я виведу тебе з Іносвіту
й допоможу надурити
Блуда. Рох-к. Ти поїдеш до
Києва, забереш брата,
будете жити, як нормальні
люди.

Горпині захотілося, щоб
усе так і сталося. Стати
звичайною дівчиною,
ставити власні маленькі
цілі, можливо, навіть

вступити до вишу, знайти якусь роботу. Вона багато знає про лікувальні трави. Це можна монетизувати. Думки скакали, немов тенісні м'ячики, які одночасно висипали, перевернувши кошика.

— А ти? Ти поїдеш зі мною? — Погладила велику

голову, відчувши під
долонею цупку шерсть.

— Я не можу. Рох-к. Без
бункера щонаочі
перекидатимусь на вепра,
бродитиму містом,
можливо, що когось вб'ю,
або мене пристрелять.
Звірові краще в лісі.

Горпина хотіла щось
сказати, але не стала.

Натомість важко
видихнула:

— Я залишуся.

Вепр розвернувся,
рохкнув та вийшов геть.
Горпина знала, що він всю
ніч оскаженіло бігатиме
осіннім лісом, ламаючи
хащі та шукаючи порятунку
від свого звірячого єства.

— Горпино, вставай.
Пора до роботи, —
розплющила очі й побачила
діда.

— Я вже строк
відмотала?

— Так. Часу не
залишилося. Ідемо.

Вони вибралися з печери й пішли крізь ліс до водоспаду. І в Реальному й у Іносвіті існувало це місце. Остап дуже любив сидіти тут на великому камені та спостерігати, як падають із неймовірної висоти важкі потоки. У такі хвилини Горпині, здавалося, що він вічний, і сидів там завжди.

Вона хилила голову до його
плеча, почуваючись
щасливою.

Дід та Горпина піднялися
в'юнкою стежкою наверх.
Звідти відкривався краєвид
на густу крону дерев та
прозоре озерце під
водоспадом. Від обриву
починалася галявина з
грубими кам'яними

брилами. Серед них
Горпина відчула себе
маленькою й загубленою в
космосі. Раніше вона не
помічала, що брили,
розташовані на рівній
відстані одна від одної,
утворюють коло. Стоять,
ніби надгробки, вузькою
частиною до землі й
тягнуться в небо. Дід

запалив каганець і поставив
на плоский камінь, що
примостився по центру. З-
за дерева за ними
спостерігав Блуд. Горпина
всміхнулася й удала, що не
побачила його кремезної
фігури.

Дід дістав товсту
циганську голку, моток
срібних ниток та золоті

ножиці. Горпина була впевнена, що то не просто метал, а саме золото. Закінчивши приготування, дід випростався та простягнув руки на зустріч Горпині. Вона подала свої. Відчула його заскорублі теплі долоні.

Вони синхронно заплющили очі. Спершу

чувся шум бурхливої води,
а тоді зробилося тихо.
Горпина повільно дихала,
зосереджуючись на
внутрішніх відчуттях.
Робила це інтуїтивно,
підкорюючись знанням, які
поступово прокидалися в
глибинах її несвідомого. Їх
підхопив і почав
закручувати вихор. Від того

запаморочилося в голові, і
прийшла легкість.
Відірвалися від землі,
підійнялися в гору і стали
невагомими. Горпина
відкрила очі й побачила
зближення світів — тонку
грань між двох міцних та
контрастних і третім
мерехтливим.

Дід змахнув рукою, і в ній опинилася голка. Протягнув тонку нитку у вушко, зробив вузлика на кінці і проколов тканину світів. Горпина перехопила голку зі свого боку і зробила стіжок. Проколола, спостерігаючи, як розходяться волокна, пропускаючи метал. Дід зустрів голку зі свого боку.

Вони зшивали, закріпляли те, що більше не могло існувати окремо. Не говорили, розумілися без слів. Сточували в одне полотно, щоби не допустити накладання, створити спільну тканину.

Горпина розуміла, що разом із тим, як стає коротшою нитка, йдуть

сили. Варто було зробити останній стібок, і вона відчула, як починає падати.

— Вузол! Треба зав'язати вузол! — лунало в голові.

Зібралася,
сконцентрувалася, зчепила
зуби, аж звело щелепи,
рвонулася до діда, який уже
обрізає золотими ножицями
нитку. Ухопилася,

обкрутила довкола пальця,
потягнула, зав'язала
маленький вузлик і полетіла
вниз, занурившись у
темноту.

Не хотілося
розплющувати очі. Линула
до тепла, горнулася мріючи

якнайдовше залишатися в
міцних гарячих обіймах.
Остап притискав, дмухав у
потилицю, намагаючись
зігріти. Горпина
дивувалася, чому вона
гола, завернута в брудне
рядно, немов дитина,
сидить на колінах в Остапа.
— Ти впала у воду.
Пощастило. Кілька

сантиметрів у бік і
вдарилася б головою об
каміння. Я тебе виловив та
роздягнув, тепер
намагаюсь зігріти.

— Що це за ганчірка?

— Я ходів по траву для
кіз, хотів її в це рядно
скласти. Вибач, що було.
Не залишати ж тебе голою.

— Де дід Іван? —
стрепенулася, тривожно
обертаючись.

— Не знаю. Я побачив
яскраве світло над
водоспадом і поспішив до
нього. Коли прибїг, помітив,
як ти бурхнулася у воду. А
що, батько був із тобою?

— Так. Ми зшивали
тканину світів.

— Що робили?

— Сама не знаю. Це виглядало, ніби ми шиємо, а потім я випала в Реальний світ. Можливо, що те, що ми робили нам лише таким здавалося. Ми люди оперуємо спрощеними образами. Гадаю, що насправді все значно складніше. То була

чиясь воля. Когось
сильнішого, вагомішого. Він
так відкрив нам цей процес
і я, навіть, не впевнена, що
дід Іван бачив усе, як я.

— Коли ти така розумна
стала? — Остап хмикнув.

Горпина напружилася,
поглянула суворо, і він
замовкнув, ковтаючи

усмішку, а тоді поцілував її
в кінчик носа.

— Ти кепкуєш, а я, між
іншим, світ врятувала, —
притишено додала, —
мабуть. Не в чому не певна,
але ми маємо знайти твого
батька.

— Знайдеться. — Остап
припав до її губ. Опалив
гарячими спраглими

руками, але Горпина
стрепенулася.

— Ні. Не зараз, — кинула
погляд на змоклий одяг, на
голі дерева навкруги і
здригнулася від холоду. —
Ідемо до хати.

Крокували осіннім лісом,
вдихаючи аромат прілого
листя та грибної вогкості.
Остап віддав Горпині свою

куртку, єдину річ, яку
встигнув скинути до того, як
стрибнув за нею в крижану
воду. Рядно вона намотала
довкола поясу, як спідницю.
Поспішали, щоб не
втратити рештки тепла,
долали холодний
пронизливий вітер, який
пробирав наскрізь.

До хати увірвалися захекані. Горпина кинулася до натопленої печі, зігріваючи сині скоцюрблені пальці. Її зуби дрібно цокотіли. Остап притулився спиною до біленої гарячої стіни.

Після того, як
перевдягнулися та
зігрілися, відчули тривогу. У
хаті було надто тихо й
пусто, навіть Хованець не
визирав з-за покуття.
Горпина щохвилини
виглядала у вікно і гризла
нігті, а Остап ходив
кімнатою взад-вперед. Не
витримавши, Горпина

схопила куртку пішла до дверей.

— Потрібно повернутися й розшукати діда Івана.

Остап поспішив за нею.

Дорогою мовчали, відчуваючи, як нестерпно зростає внутрішнє напруження. Коли підіймалися до галявини над водоспадом, то

сумнівів, що сталося лихо,
не залишилося. На
плоскому валуні,
розташованому по центру,
тому, де ще недавно дід так
впевнено розкладав своє
приладдя, лежало
розпластане тіло. Горпина
та Остап підбігли та
завмерли не в змозі
повірити. Остап підняв

батька та перевернувши поклав на траву. Впав на коліна й узяв його руку в долоні. Очі діда здавалося увібрали небо, такими чистими та блакитними були в той момент.

У Горпини полилися сльози. Відчувала, ніби вкотре втратила близьку

людину. З-за великої брили
вийшла Дана.

— Вітаю тебе,
мольфарко, Горпина. Ти
зробила все, як годиться.

— Але ж дід Іван? Ч-чому-
у він загинув? Це-це
несправедливо.

Ідеально-пропорційне
обличчя Дани набуло
скорботного виразу. Вона

підійшла до небіжчика,
обережно провела рукою по
обличчю, закриваючи очі.

— Він закінчив служіння,
— запанувала гнітюча
тиша. Дана поглянула із
жалем: — люди, ваше
життя таке швидкоплинне.
Щоразу кажу собі, що не
варто прив'язуватися й
щоразу сумую, — вона

тяжко зітхнула. — Ви з Іваном зробили важливу річ, але один мав загинути. Це жертва, яку вимагає світотворення.

— Ти знала, що так станеться?

— Загинути мала ти. — Дана впритул поглянула на Горпину. — Ми з Іваном домовилися, що ти

переріжеш нитку. Тепер,
коли справу зроблено,
можеш їхати, куди хочеш.

— Але ж ви казали, що
мольфарів потрібно двоє.

— Казала, але коли
баланс відновлено,
вистачить і одного. Лише в
кризові моменти
застосовується така сила.
Тепер, Горпино, ти носій

знань, провідник між
світами. Можеш жити, як
заманеться. Відкривай
практику, греби гроші
лопатою, знімай пристрій,
приворожуй коханців,
розважайся, — Дана
підморгнула. — Але колись
я приведу учня, і ти
передаси свої знання.

З цими словами Дана поцілувала діда в лоб, пішла в бік урвища й розчинилася в бризках води, яка з грюкотом падала вниз, залишивши Горпину та Остапа оплакувати дорогу їм людину.

Епілог

Того літа трапився найневдаліший похід у моєму житті. Не складалося із самого початку. Спершу в нас прямо з намету вкрали рюкзак, тоді почалася негода, і нарешті один із хлопців зламав ногу. У тому, що це перелом, сумнівів не залишалося.

Надто вже голосно він
кричав та надто
неприродно виглядала
скручена на бік стопа.
Навіть торкнутися до
понівеченої кінцівки не
дозволяв. Ми накачали
його кетановом і повільно
спускали вниз, по черзі
транспортуючи незграбні
саморобні ноші.

Уже вечоріло, коли побачили першу хату. Я пришвидшила крок, обганяючи товаришів, які зчепивши зуби з останніх сил тягнули постраждалого. Подвір'я, обнесене хиткою, увитою диким виноградом огорожею, навіть не мало хвірточки. Я поспішила до

хати, на ходу вигукуючи вітання.

На зустріч вибіг хлопчик-підліток, блимнув на нас очима і зметикувавши, що відбувається, гукнув у хату:

— Горпино, сестро, йди сюди. Тут якогось бідосою принесли.

До нас вийшла жінка з дитиною на руках. Вона

віддала малюка хлопцеві, а сама підійшла до нош, які ми поклали на землю. Я скоромовкою розповіла, що сталося, хоча здалося вона й так усе зрозуміла.

На порозі з'явився чорнявий чоловік. Я задивилася на його очі, оповиті густими віями.

— Туристи, проходьте до хати. Горпина розбереться з вашим товаришем, — я кинула недовірливий погляд у бік жінки, яка встала на коліна біля хворого, й пішла за гуртом.

Нас всадили за стіл та нагодували густою грибною юшкою. Втомлені та голодні, ми стукали

ложками, забувши про
ввічливість, а чоловік лише
усміхався та позирав у
вікно. Наситившись,
розповіли про свій похід та
пригоди, заради ввічливості
розпитали про село і вже
почали шукати наступну
тему для розмови, коли до
хати увійшов наш
постраждалий товариш. Він

прикульгував, але досить
вправно ступав на зламану
ногу. У той момент на нього
установилося п'ять пар
вигріщених очей. Він потім
довго реготав, згадуючи
наші витягнуті пики.

Я здогадалася, що та
жінка цілителька.
Здивувало, що вона
говорить звичною мені

українською, а не місцевою говіркою, з якої я насилу розбираю половину слів. Та й виглядала вона швидше, як містянка, ніж як мешканка села.

Коли ми прощалися та дякували, я спитала чому вона з такими знаннями живе в селі, хоча б могла заробляти гарні гроші в

Києві. Жінка усміхнулася,
мінливим виразом обличчя
нагадавши Мону Лізу:

— Ти приїздиш сюди, щоб
отримати краплю сили, а я
живу на її джерелах.

Я потім довго
обмірковувала ті слова і
зрозуміла, що вона могла
бути тим, ким є лише в
Карпатах, бо ми, хоч і

подорожуємо насправді,
немов рослини,
приростаємо корінням до
власних місць.